

Hans en Grietje

An 'n raand van 'n groot bos woon'n es ne holthakker met ziene vrouw en 2 kinne: Hans en Grietje. Ze har'n gen ne neggel um 't gat te krabb'n. 's Nachts in 't ber kon'n de holthakker en ziene vrouw nig sloap'n van de zoorg'n. "Hoe möt we oonze kinne an't ett'n hoal'n?" zea 'n holthakker, "we hebt nig ees genog vuur oonszölf. Toen zea ziene vrouw: "Mornvroom nemt we ze met noar 't bos. We zölt 'n veur vuur ze maak'n en we geft ze ok wat stoet. Doarnea zölt we an 't weerk goan en dan loam ze achter." Mear de wilde dears zölt ze öpvrett'n!" zea 'n holthakker. "Möt we dan alle veur dood goan? zea ziene vrouw.

Hans en Grietje kon'n van 'n honge ok nig sloap'n. Ze heur'n alles wat de oal'nleu zeen. Toen Hans in de gaat'n kreeg dat ziene oal'nleu toch in sloap war'n völl'n, stun hij op en löp noar boet'n. Hij garre'n heel bult kiezelstènkes bie mekaar en doarnea kreup hij wier in ber. 'n Annen mor'n wörn ze vroom wakker maakt. "We möt noar 't bos um holt te hakk'n", zea hun ma. Ze gaf Grietje 'n paar stuk-kes dreuge stoet. Hans har de kiezelstènkes in ziene tuk stopt. Onneweg stop'n hij iederbod ev'n um d'r één te loat'n vall'n.

Toen ze op ne losse stie midd'n in 't bos waar'n, maak'n de holthakke veur. Goat hier mear wat oetröst'n", zea e teg'n ziene kinne. "Wij goat wat wiederop holt hakk'n." Hans en Grietje woch'n ne heel'n zet. Ze wörn me en völl'n in sloap. Toen ze wier wakker wörd'n, was 't midd'n in 'n nacht. De moan scheen. "Kom", zea Hans teg'n Grietje, ik wet de weg noar hoes, want ik heb kiezelstèn-kes streeit." Zo leup'n ze duur 'n nacht, en toen 't lecht begun te wörd'n, war'n ze wier in hoes. "Zint ieleu doar?" zean hun oal'nleu. "Joa," zean Hans en Grietje, "we zint d'r nog." 'n Paar nacht'n later lag'n hun oale leu wier te prakkezeer'n en te proat'n. Ze hadd'n wier niks aans as 'n stukke dreuge stoet vuur hun veur'n. En wier zean ze dat d'r niks aans op zat as Hans en Grietje in 't bos achter te laot'n. En wier had'n Hans en Grietje alles heurt. En vuur ni'js wol Hans kiezelstèn-kes goan garre, mear de duur noar boet'n zat op slot.

'n Annen morn maak'n Hans een spuur van stukkes oale stoet. Ze leup'n heel deep 't bos in. Doar maak'n de holthakke 'n veur. Goat hier mear wat oetröst'n", zea e teg'n ziene kinne. "Wij goat wat wiederop holt hakk'n." Hans en Grietje woch'n ne heel'n zet. Ze wörn me en völl'n in sloap. Toen ze wier wakker wörd'n, was 't midd'n in 'n nacht. De moan scheen. Hans en Grietje probeerd'n het spuur van de stoet'nkrummels te vin'n, mear 't was d'r nig mear. De vöggel had'n de krummel opett'n. 'n Paar daag'n lang zwörv'n de kinne duur 't bos. Mangs völl'n ze van 'n honger in sloap.

En toen ze d'r niks mear vuur gaff'n, zag'n ze ineens 'n huske stoan, 'n huske dat maakt was van stoet en kook en sokkergerei. Ze löp'n d'r har hen en begun'n drekt te ett'n. Eindelijk had'n ze wat te ett'n. Mear toen hörden ze:

"Knibbel, knabbel, knuske, wel knabbelt d'r an mien huske?"

En oet de vuurduur kwam'n heel oald vrommes vuur 'n dag. "Komt mear binn'n", zea ze, "dan kriegt ieleu melk en pankook." Hans en Grietje at'n en dreunk'n net wat 't lien kon. Doarnea wörd'n ze in 'n zacht ber legt. Ze völl'n drekt in 'n sloap. Mear 't oale vrommes was ne heks. Ze stop'n Hans nog vuur at hij wakker was in 'n hok met ne tralieduur d'r vuur. Ze dör de duur op slot. Doarnea maak'n ze Grietje wakker. Grietje mos heel har weerk'n vuur de heks en kreeg hoast niks te ett'n. Hans kreeg juist wa völ. De heks wol hem vetmest'n en broad'n. Ze har slechte oog'n en doarum zea ze iede dag teg'n Hans: "Stek es ne vinger duur de tralies, dan kaan'k völ'n hoe vet aj a bint." Mear dan stak Hans 'n stökke duur de tralies, 'n stökke dat ieder dag ev'n dun bleef.

Noa veur wek har de heks gen geduld mear." ik goa oe breurke broad'n," zea ze teg'n Grietje. "Maak 'n ov'n mear an". En toen 'n ov'n gleunig heet was, zea ze teg'n Grietje: "Veult es van binn'n of 'n ov'n heet genog is." Mear Grietje had zich wat oetdacht. Ze deud net of ze de heks nig begreep. "Hoe mo'k dat doon?" vreug ze. De heks deu 't hear vuur. En toen drukk'n Grietje hear an, zodat de heks in 'n ov'n veul. Zo verbraand'n de heks, ze was morsdood. Doarnea haal'n ze Hans oet't hok. In 't huske van de heks vönd'n Hans en Grietje parels en diamant'n. En de vöggel, die earst alle stoet'nkrummel had'n opett'n, kwam'n noar hen he um 't good te maak'n, duur Hans en Grietje de weg wierum te wiez'n. Zo kwam'n Hans en Grietje wier in hoes. De oal'nleu waar'n na bliere dat ze d'r wier wan'n. 'n Aarmood was vuurbie en ze lag'n genne nacht mear wakker.

